

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

Coöperativ.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

nummer 17-18.

15. oktober 1940.

12. årgang.

Nytt bedehus.

ere venner i Kristus Jesus.

Nåde og fred!

«Gud er trofast, han i hvem I ble kalte til samfunn med hans sønn, Jesus Kristus, vår Herre. (1. Kor. 1, 8).

Hvor godt i denne siste tid å eie løfte Guds ord, og stole på hva han har sagt; ja, ved Guds makt holdes oppe troen til den frelse som er ferdig å bli åpenbaret i den siste tid.

Det var velsignet godt å samles sammen med vennene på Lunner til den første festdag. Deres lokale var nå kommet så pass istand, etter flittig og omsømmelig arbeid, at de kunne ta i bruk til møter. Et gildt, praktisk og vel innredet lokale åpnet sine dører for våre venner som sammen led dem på stedet samledes fra de nærliggende steder på Hadeland, og mange venner fra Harestua og Vestre An, som på sin festreise-vandring hadde tatt en del av musikken og sangene med seg til Lunnens nye lokale skal hete «Elim», etter som det oss fortalt. Og der var det godt å være. (2. Mos. 15, 27). «Ved Elim

er det tolv vannkilder og sytti palme-tre; og de slo leier der ved vannet.» Broder Ivar Olerud ønsket folket velkommen til denne dags sammenkomst og leste for oss i tilknytning til vitnesbyrd Salm. 23: «Herren er min hyrde, meg fattes intet. Han lar meg ligge» o. s. v. «Han vederkveger, han fører» o. s. v. Takknemlig til Gud som har blitt vår hyrde så også denne dag kunne gi uttrykk for Herrens kjærlighet mot dem som lar seg lede av sin gode hyrde, og får erfare disse forskjellige ting som her tales om.

Etter en stund i bønn til himmelens Gud for hans ledelse og velsignelse over dagens møter ble der vitnet ut fra 2. Krø. 6, 10 og 7, 3, hvor der særlig ble stanset ved ordene: «Herren oppfylte det ord han hadde talt.» Huset var jo bygget etter Herrens anvisning av dem som Herrens hadde utrustet og gitt visdom til å fullbyrde bygningen, og tilveibrakt det som behøvdes for dette veldige byggverk. I nådens husholdning lyder det: Kristus som Sønn over hans hus, og hans hus er vi. Ikke som det tales om i Apenbaringen hvor vi finner han utenfor døren bankende på at der må lukkes opp for ham: Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder? Arken anbrakt i templet, hvori Herrens pakt var.

Guds vitnesbyrd innplantet i hjertedypet, ved den levende Guds sæd som lever og blir.

Salomon falt på kne midt for hele Israels menighet og bredte ut sine hender mot himlen fra den kobber-forhøyning som var satt midt i gården og sa: Herre Israels Gud det er ingen som du o. s. v.

Bor da Gud virkelig hos menneskene på jorden? Se, himlene og himlenes himler rommer deg ikke; hvor meget mindre da dette hus som jeg har bygget.

Når noen synder mot sin neste. Så vil du høre fra himmelen og gripe inn og hjelpe dine tjenere til deres rett.

Når ditt folk Israel blir slått av fienden fordi de synder mot deg, men de som vender om og bekjenner ditt navn og beder til deg og bønnfaller deg om nåde for ditt åsyn i dette hus, så vil du høre. Også om en fremmede,

en som ikke er av ditt folk Israel, men kommer fra et fjernt land for ditt store navns og din sterke hånds og din utrakte arms skyld, — kommer og beder, vendt mot dette hus så vil du høre.

Så la nå, min Gud, dine øyne være opplatt og dine øre merke på den bønn som bedes på dette sted! Reis deg nå Herre Gud og kom til ditt hvilested, du og din styrkes ark! La dine prester, Herre Gud, klæde seg i frelse og dine fromme glede seg i det gode: Herre Gud. Vis ikke din salvedes åsyn tilbake, kom ihu den rike miskunnhet som du har lovet David, din tjener!

Gud svarte med ild fra himmelen og fortærte brennofferet og slaktofferet. Herrens herlighet fylte Herrens hus.

Slik gjør Gud idag! Han mottar det som gis og ofres helt til ham og fyller det med sin guddommelig Hellig Ånds ild og Guds herlighet. Jesus har selv sagt: Den herlighet som du har gitt meg, (Faderen) den har jeg gitt dem, For at de alle skal være ett? Likesom vi er ett. I er fylt i ham, som er hodet for all makt og myndighet. (Kol. 2, 10). Br. H. Moger leste videre fra Mika 7, 18. Og stanset særlig ved disse velsignede ord: Hvem er en Gud som du, en Gud som tar bort misgjerning og går overtredelser forbi for dem som er tilbake av hans arv?

Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for han har lyst til miskunnhet.

Han skal forbarme seg over oss. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp. Du skal vise Jakob trofasthet.

Så priste vi Gud sammen for dette første møte, og der ble en tid til legemlige forfriskninger som vennene også hadde sørget så godt for så vi må si det var storartet godt gjort i den tid som vi nå gjennomgår. Det vitner om en Gud som er stor og god, ja opplater sin hånd og metter sitt folk med vel-

behag fra ham selv. Gud skal ha takk for det. Møtet på ettermiddagen ble en dyrebar stund med mange herlige vitnesbyrd om Guds frelsende og hjelpende makt. Der ble også talt ut fra Nehemias bok fra først av, kap. 2, 2—5 vers.

Nehemias bedrøvelse, og ønsket om å få bygge det ødelagte og øde sted opp igjen. Gud hadde gått forut og utvirket sakene så at gjerningene var lagt til rette og arbeidet kunne igangsettes med en kraft som overvann all motstand, ja også kritikkernes uttalelser om at det ikke kunne lykkes. (Vers 17—20).

Opp motstandernes motstand ble overvunnet ved den faste beslutning. (4, 14). Vær ikke redd dem, tenk på Herren, den store og forferdelige, og strid for eders brødre, eders sønner og døtre, eder hustruer og eders heim!

Deres iver og beredskap under arbeidets utførelse, og seiren i å se: *vår Gud strider for oss.* (Kap. 4, 17—23). Hver mann hadde sit våpen hos seg og vann.

Det ble lest videre ut fra Luk. 5, 1—11: Jesu forkynnelse og personlige tale, hans direkte ord: Legg ut på dypet, og kast eders garn ut til en drett.

Herrens velsignelse, så det ble fullt både i Peters båt og lagsbrødrene. Ja Gud er ingen karrig Gud når han får fylle båten så har vi fått det av *Ham* så vinker vi på lagsbrødrene så også de kan prise Gud for velsignelse sammen med oss. Han selv falt ned ved Jesu knær og sa: Herre gå fra meg for jeg er en syndig mann. De forlot *alt* og fulgte *Ham*.

Siden lød herlige og troesfriske vitnesbyrd langt ut over ettermiddagen til tiden kom at vi måtte avslutte så folket kunne komme heim igjen, og vi skildtes glade i våre hjerter etter en stund i bønn og lovprisning til vår himmelske fader, for alle de herlige velsignelser vi hadde fått fra *ham* under den første dag i det nye lokale.

Hans hjerte brenner av kjærlighet til sitt folk, og de mange som ennå ikke er kommet over på Guds side, må denne kjærlighets ild brenne også i alle våre hjerter, og sprede liv og lys fra *Ham* til folket som vi lever iblant. Gud la det skje. Amen!

Hjertelig hilsen.

Jens Fjeld.

FRA FINNMARK.

«Herren er god, et vern på trengselens dag. Han kjenner dem som tar sin tilflukt til *Ham*».

Før har nok mange lest dette ord, men nå har vi opplevet det og det er jo alene ordet som gleder og trøster i prøvens stund.

Tross mange vanskeligheter fikk vi også i år samles til stevne her. Samtlige venner på stedet hadde nok store betenkligheter, og en tid var tanken om å samles helt oppgitt. Men så kom spørsmål fra mange kanter om det ble stevne her og oppmuntrende ord fra venner rundt om i distriktet her, og stevne ble bestemt i Herrens navn. Stevnet her er likesom årets store dag.

Sommeren heroppe har vært usedvanlig kald og regnfull i år og bønneemnet ble derfor at vi måtte få godt vær. Stedet her ligger på en øy og vi er derfor særlig avhengig av været for at folket kan komme fram med båter og skip.

Lørdag morgen var enda sterk storm, regn og sjø, og vi var enige om at det måtte skje et hvis vi skulle få stevnevær. Til vår store glede stilnet det plutselig av, solen kom fram med varme og allerede klokken 12 lød det lov og takk fra manges munn, for bønnhørelse. Underet var skjedd. Det ble sol og varme alle stevnedagene og folk strømmet til i båter og skjøyter. De fleste samtalte om det fine vær og om hvorfor det kom akkurat nå. For oss som hadde bedt om godt vær var spenningen utløst av en inderlig takk til Gud. Gud er og blir trofast hvor underlig det enn kan se ut.

Flere Herrens vitner var forhindret fra å komme. Vår trofaste pioner, søster Dorothea Klem, lot seg ikke binde av sine mange gjøremål, men skrev: Jeg kommer, om Herren vil. Plutselig kom et telefonbud at Breimoen og frue er kommet sydfra og kommer. Søstrene Demanda Eilertsen og Edit Olsen var her fra før så det ble en hel stab av vitner allikevel. Herren ga oss da også et inderlig velsignet stevne, hvor hjertene ble styrket i Gud.

En ny søster, Tora Trollheien fra Spangereid, ble likeledes hilst velkom-

men blant oss. Ved sitt enkle vitnesbyrd vant hun seg venner og gleder mange. Herren vil sikkert også ha nytte henne. Feltet er jo stort.

Flere budskap i tunger og tyding ble frambåret og det var en deilig frøhet i ånden.

Noen søsken fra barneheimen i Bø sekop i Alta gledet oss ved at de kom og deltok med oss. Vi fikk i det hele oppleve sangerens ord: «Hvor deilig det er å møtes når ene man vandrer fram, en broder og søsterskare på vei en mot samme heim. Det er som en kvegende luftning som Herren sender ned å styrke den trette vandrer i skende kjærlighet.»

En sjel overga seg til Gud, hvorfor alle takket og lover Gud.

Mandag aften var det bestemt bønnemøte, men da det kom nesten fullt hus da også ble det bønn, sang og vitnesbyrd og tale og hjertene glødet et takk til Herren som ga oss denne herlige anledning til å forkynne Herren pris før han kommer.

Stevnet er slutt, men minnene om Guds godhet og trofasthet vil bli bært vart lenge. Muligens er dette det største stevne før Jesus kommer. Må alle få nåde til å holde ut. Tiden er mørk, men Herren vil fremdeles være vårt lys og frelse. La oss derfor ikke se oss engstelig om, men løfte vårt blikk oppat i bønn og tro til Gud.

«Vei hvor ingen vei kan finne,
råd hvor alle rådløs er.
nok for Himmelen, nok for jorden,
nok for evigt Jesus er.»

Venner! Bed for Nord-Norge!

Kjær hilsen. Eders

Thea og Oskar Gamst.

Tro ikke at alt er tapt, fordi du ofte føler deg engstet og heftig fristet.

*

Et av våre største mistak er å tro at kjærlighet kan erstattes med arbeid, oppofrelse, penger eller annen godtgjørelse. For kjærlighet finnes intet surrogat.

RK. Guddommelig helbredelse.

Esaias 53, 4—5 står det: «Synder og våre piner har Han tatt på seg, og våre sykdomme har Han båret, men vi hadde Ham for plaget, slagen av Gud og gjort elendig». «Men Han er gjort for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på Ham så at vi skulle få fred, og ved Hans sår vi fått lægedom».

Guddommelig helbredelse er skjennet i kraft av Jesu Kristi forsoning på Golgata, det framholdes her så klart i Esaias 53, k. 4. og 5. v. Da Jesus utbrakte frelsesverket på korstreet på Golgata, så var det for å rense bort alle synd og sykdom. Det var en helbredelse og forkynnelse om guddommelig helbredelse er endel av evangeliet som prester, forstandere, diakoner, emissærer, ja alle kristne må glømme når de taler for folket, ved privatsamtaler. Denne side av forkynnelse er kommet for meget i vår tid. Selv om man ikke har opplevd guddommelig helbredelse så må man hvis en framholder hva Guds ånd sier om den sak la Guds ånd få lyse lys over denne velsignede sannhet at guddommelig helbredelse er nær oss for våre syke legemer i kraft av Jesu Kristi forsoning på Golgata. Alle kristne innrømmer jo at det beste er at våre synder er rensede i Jesu blod, men det er også det når et sjukt og nedbrutt menneske får erfare at det er kraft i Jesu blod til å helbrede våre sykdomme.

Man kan lese i Apostlenes gjerninger at det nye testamente andre steder framgår at Jesus og hans disipler gikk ut og overfor de syke. Mange underlige helbredelser og åpenbarelsener av Guds herlighet fikk man oppleve i den første kristne tid, og der var hele byene omvendte seg i den tid på grunn av hva Jesus og hans disipler gjorde for de syke.

Jakobs brev 5. k. 14. og 15. v. står: «Er noen iblant eder sjuk, han skal kalle til seg menighetens eldste, og de skal be over ham og salve ham med olje i Herrens navn, og troens bønn skal helbrede den syke, og Herren skal oppreise ham, og har han begått

synder skulle de forlates ham». Vi ser herav klart at Det nye testamente anviser den vei man skal gå når man er sjuk. Ville evangeliets forkynnere i dagens kraft også framholde mere om denne bibelske sannhet og selv gå fram på den vei som Guds ord anviser i Jakobs brev 5. k. 14. og 15. v., så ville Guds navn bli forherliget blant menneskene som i den første kristne tid og videre framover tidene til idag. Derfor for hva vår kristenhet behøver det er å komme fram igjen og be og tro til Gud i Jesu navn om at urkristendommen må gjenopplives med den kraft og de nådegaver som virket i den første kristne tid da Jesus og hans disipler levde, det er redningen for kristendommen i vår tid. Undervurder ikke hva Gud ved sin Helligånd og sine vitner på jorden har fått utrettet ned gjennom tidene med helbredelse til legemet, nei tvertimot, mens vi skulle ha opplevd langt større ting om evangeliets sannheter også hva guddommelig helbredelse angår, var satt på sin rette plass i forkynnelse av Guds ord. Vi må heller ikke glømme den bibelske sannhet som omtales så klart når vi taler Guds ord at Herren skal gi sitt folk kraft fra det høye, og at Gud vil fylle de kristne med sin Helligånd så de får nåde til å leve et lykkelig, friskt og hengivent liv for andre mens man vandrer hernede på jorden. Fikk Guds ånd helt fylle de kristne så man var rene kanaler hvor Gud kunne få virke, da skulle vi få se en opplevelse av Guds herlighet som man ikke aner nå. Vi har jo med en allmektig Gud å gjøre og det er jo ubegrensede muligheter når Gud ved sin ånd får komme til blant Guds barn og i de kristne forsamlinger.

Redningen for kristenheten i vår tid både heime og utover verden, det er en dyp ydmykelse for Guds ansikt, så der blir et oppgjør både med Gud og mennesker, da skulle vi få se vekkelsen skulle gå over landene som aldri før. Må vi ikke sette noen skranker og rammer for hvordan Guds ånd skal virke, får den Helligånd fritt råderom til å gjøre sin gjerning igjennom hvem den vil, og hvordan den vil innen ram-

men av Guds ord, da skulle vi få oppleve urkristendommen gjenopplivet, Halleluja!

Da her er skjedd så mange feilgrep i årenes løp både av dem som ber for de syke og av dem som er syke vil jeg gjerne i kjærlighet få framholdt bibelens syn på denne sak når man ber med dem som er syke om guddommelig helbredelse.

Jesu framholdt en gang, som vi kan lese i Guds ord ang. en sjuk, at vedk. sjukdom var ikke til døden, men for at Hans navn skulle bli forherliget — altså er der sjukdomme som er til døden som Gud ikke vil helbrede, det må vi være klar over. Så er der sjukdomme som Gud har lagt på et menneske til straff og ydmykelse eller av andre grunner for at vedk. skal bli bevart i Jesu samfund og drages nærmere Gud, eller til frelse for syndere. Mange kan vitne om hvilke åndelige vesignelser de som kristne har mottatt gjennom disse prøver. Og så har vi sjukdomme som Gud vil helbrede og Jesu navn derved bli æret. Man må med dypt og hellig alvor prøve nøye innfor Guds ansikt hvilke av ovennevnte tilfelle man har for seg, når man skal be for syke om guddommelig helbredelse. Først når Gud har fått utrettet det Han har tenkt med den syke vil Gud høre bønner som oppsendes til Ham i Jesu navn. Kommer vi fortidlig før det er skjedd da vil Gud ikke høre denne bønn om helbredelse. I det siste tilfelle når ikke hindringer er iveien for guddommelig helbredelse, da vil man kjenne i sin ånd at veien er åpen for bønnehørelse, og underet skjer for at Guds store navn skal bli forherliget. Ville de som ber for de syke og de syke selv forsøke nøye innfor Guds ansikt hvilket av nevnte tre tilfeller der her er tale om, da vil mange feiltakelser være undgått hvor Guds navn er bitt vanæret, og både den syke, og den som ber for den syke, er kommet i tvil. Guds ords forkynnelse skal jo stadfestes ved de medfølgende tegn, og et av disse er at de syke i kraft av Jesu Kristi forsoning skal få motta helbredelse for sine sykdommer. Mange underbare helbredelser er skjedd i årenes løp, og Jesu navn er derved blitt æret og troen på en allmektig Gud blitt styrket når man i Jesu navn har mot-

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Fra redaksjonen.

For å hjelpe litt på økonomien gir vi ut dette nummer som dobbeltnummer også. Det har vært vanskelig å få det til å balansere i denne tid og vi tør ikke sette oss i gjeld nå. Håper da at leserne tilgir og hjelper oss ved å betale skyldig kontingent.

På forhånd takk.

tatt lægedom for sine sjukdommer. Vi som flere ganger i vårt liv har mottatt helbredelse for våre sjuke legemer, vi tror på denne bibelske sannhet om guddommelig helbredelse og ønsker gjerne å sprede mere lys fra Guds ord om disse ting og som helt ut stemmer med bibelens lære. Det trenges i en ond og mørk tid som den vi nå opplever at denne nådegave mer kommer fram i de kristne forsamlinger og at alle Guds barn forsøker å ære Guds navn ved å gå denne vei som her er anvist i Guds ord når de er sjuke og de er klar over at Gud vil høre bønner i Jesu navn om helbredelse. Troen styrkes da etter dette da den sjuke er blitt frisk og Guds navn blir da forherliget. Halleluja!

Kristiansen S. 1940.

Vennlig broderhilsen til alle Guds barn.

Alfred Aanensen.

Vi må

nå ha inn utestående restanser snarest hvis vi skal holde utgivelsen av bladet i gang.

Husk det og gjør det.

Ny kasserer.

(Lukas 16, 9).

Vi har så mange bekymringer for det daglige brød, men kom ihu at vi lever bare av Guds nåde, og Jesus sier: De som strever og har det tungt, kom til meg og jeg vil gi eder hvile.

Det er så med oss mennesker at én har mye til forvaltning, og en annen har mindre. Men takk Gud at du har fått det lille pund du har til forvaltning; for den som er tro i det små skal bli satt til å forvalte meget. Det kan komme stunder da du står foran en prøve når det gjelder den urettferdige mamon, det kan være Gud har sagt til deg gi, og du synes du ikke kan ta bort noe for at du selv vil kunne komme til å lide, at du ikke har overflod nok (en kummerlig tilværelse) da bør du heller ikke gi, for Gud vil du skal gi i kjærlighet og da skal du få meget mer igjen.

Når vi så lever bare av Guds nåde, må vi se det sådan at det vi tror vi eier (timelig) også er gitt oss av bare nåde, følgelig har vi dette bare til forvaltning.

Jeg har sett det således at jeg forvalter 90 % av mamon og 10 % er en prøve. (Disse 10 % hører Herren til og Han skal ha dem. Jeg må ikke holde noe tilbake av disse). Har vi fått noe å forvalte har vi også ansvar for det. Vår Herre og Mester har tydelig sagt oss, at den som har meget når Han kommer, skal gis meget og den som lite har skal det taes ifra og gis til den som meget har.

Jeg har her tenkt meg at verdipapirene er forvaltet riktig og kviteringene som ligger gjømt i Himmelen, klart og tydelig viser hvordan den urettferdige mamon er forvaltet. Når man i kjærlighet kan gi, kan man også vente at det blir mottatt i kjærlighet og glede, og den venn, mann eller kvinne, man derved vinner, må følgelig være en kjærlig venn.

Det finnes ikke vennskap hvis det ikke er knyttet i kjærlighet.

Her vil jeg sette opp et regnestykke Vennskap uten kjærlighet — fortjeneste.

Vennskap med kjærlighet — tap. Altså en forretning som viser for førstes vedkommende skatter som samles på denne jord, men for det annet tap på denne jord og skatter i de evige boliger.

Vi må derfor se på vårt liv at det ikke er av denne verden, men vi er borte på gjennomreise, og vårt liv avhenger alt om vi kan samle oss skatter i Himmelen for der å leve evig i Guds bolig som Jesus har gået foran for å berede.

Vi kan nemlig ikke få med oss den urettferdige mamon til Himmelen. Har Jesus sagt at vårt liv her på denne jord skal være endt, da svikter den urettferdige mamon, da kan den ikke hjelpe deg, men din forvaltning av samme vil vise deg om du har gjort deg venner ved den, så disse må tross deg i de evige boliger i Jesu navn. Amen.

*

Undertegnede har fått til oppgave etter Herrens vilje og nåde, å overta kasserer-stillingen etter broder A. Toffner, og henstiller til forsamlingene og vennene omkring at huske på vennene Schrøders. Misjonen går sin jevne gode gang, og ved søster G. Gundersen som nå forestår stasjonen i Kina, forstår vi at de har en herlig tid derute. Vennene har fremdeles 6 arbeidere som underholdes derute. Og vil jeg bede alle være med i bønn og midlertidssom Herren leder og gir nåde. Husk det er lønn for deres arbeid til Herren. Amen.

Øivind Pedersen.
Danmarksgt. 10 III, Oslo.

Anbefaling.

Her er en søster som har reist til Finmark. Hennes navn er: Torvald Trolleshei. Hun reiste sammen med Breimoens og skal foreløpig stanse hos søster Klem, Børselv.

De som vil støtte henne med midler kan sende dem direkte til Børselv eller til Møller Fleseland, Spangereid, som vil sende dem videre til henne.

Vi kan gi henne et godt vitnesbyrd som en gudfryktig søster som vandret med Herren.

Gustaf Svennevig.

Svennevig.

Heimlov.

Fred i Jesu dyre blod!

Det er ikke så ofte «Misjonsrøsten»

lesere hører noe fra Gullverket, Eids-

voll. Men da noen av Herrens vitner

som leser bladet er kjent på stedet så

vil det ha sin interesse å meddele at

broder Petter Ruud plutselig ble hen-

net heim til Herren tirsdag 3. septem-

ber. Han var på bærtur, sammen med

noen av sine og Johan Finsbråtens

barn, herunder fikk han hjertelammel-

se og ble liggende der oppe i skogen.

Vår barna fant ham hadde han flyttet.

Således lyder ordet fra Gud til oss

alle: Vær alltid rede! Broder Ruud

ble 66 år. Som ung mann ble han

omvendt til Gud og alltid var han re-

de til å forsvare det håp som bodde i

ham. I alle år har han vært med i

virksomheten i Gullverket, og uthol-

dende var han til å besøke møtene,

tross hjertet var svakt og dårlig, slik

at han måtte stå og hvile alt i ett.

De eldre Herrens vitner som for år

tilbake kom til Gullverket og virket

her husker nok godt hvorledes broder

Ruud, med iver og interesse, var med

for å fremme Herrens verk. Av disse

vil jeg nevne broder Oskar Karlsen,

som vel var den første dømte predikant

som besøkte Gullverket og som måtte

gjemme en hård kamp for sannhetens

ord. Men i broder Ruud hadde han

ikkert en broder der forstod ham og

de stod sammen med ham for sann-

hetens utbredelse og siden gjennom

alle år har broder Petter vært med.

Nå er han flyttet fra oss. Han er

heim hos Herren.

I bisettelsen var der samlet mange

ennesker. Broder Josef Ruud talte

med båret over ordet i 2. Kor. 5, 1.

Som i bisettelsen var det mange

ennesker også i begravelser. Her ble

et vekslet med taler og sang. Her

talte Konrad Andersen, Martin Ander-

sen fra Eidsvoll verk, Jens Solberg og

Petter Ruud. Det var en gild stund.

Søndag den 22. september ble der

holdt minnefest i «Betania». Og her

talte Herren oss en velsignet stund.

Evangelist Karl Gran talte gripende

og trøstefulle ord ut fra 1. Tess. 4, 13—

15. Deretter fortsatte Josef Ruud,

missær Hans Holseter og så fikk vi

bevertning. Etter bevertningen talte

evangelist Hans Amundsen alvorlig og

inspirerende ut fra Pred. 7, 2. Siden

fikk vi flere vitnesbyrd, og vi kjente

hvorledes Herren velsignet oss slik at

midt i savnet så kjente vi glede og fred.

Ja, Han er «all trøstens Gud».

En ting må jeg også få nevne, som

jeg holdt på å gløkke. Broder Pet-

ter Ruud var en god venn og hjelper

av «Afrikamisjonen». Dette er en li-

ten misjon som noen få venner i Gull-

verket driver til inntekt for Albert Kri-

stiansen i Kongo. Her har broder

Ruud vært med i spissen, og således

har denne misjon i Petter Ruud mistet

en god venn og hjelper.

Herrens velsignelse hvile over hans

minne!

Med hjertelig hilsen til alle «Rø-

stens» lesere.

J. R.

Br. L. Lyngmo

skriver at han og vennene i Rossfjord

lever godt. Han skriver blant annet:

Gud gir sin signing til sammenkom-

sten om Guds ord og det lyder lov-

sang og man sammen opphøyer Her-

rens navn. Skal just nå på sykkeltur

til Balsfjord for å hilse på vennene og

i åndens samfunn nyte av Guds for-

samlings rettigheter. Han har jo lovet

oss marfulle retter. Vi vet jo av er-

faring at det lønner seg å komme sam-

men i Herrens navn.

Hjertelig takk for «Røsten» som

kommer regelmessig. Det var dobbelt

kjært da vi etter stormen i vår påny

fikk lese den og merke de varme puls-

slag fra hjerter uten svik. Gud skje

takk at han sier: «Ja, de er mitt folk,

barn som ikke vil svike.»

Dette kom så for meg da jeg leste

de nye Kinamisjonærers vitnesbyrd.

Jeg satt og leste vitnesbyrdene fra dis-

se to som stillet seg i slagordenen med

hjerter uten svik (1. Krøikebok 12,

33). — — —

Hjertelig hilsen.

L. Lyngmo.

En kristen er herre over alle ting og

ikke tjener under noen. En kristen er

bundet og lydig i alle ting og hver

manns tjener.

(Luther).

*

Er du ikke i stand til å lide med

glede, så lid med tålmodighet.

Tomas a Kempis.

TIDEN ER KORT.

Av Gøsta Byrstam.

«Men dette sier jeg, mine brødre: «Tiden er kort, — — —». 1. Kor. 7, 29. Ap. Paulus, som frambærer dette budskap er selv grepet av det. Hva som inspirerer ham å sende just dette ord til sine brødre, er «tanken på den nød som står for døren», samt at «den nåværende verdensordning går mot slutten». Dette budskap burde være aktuelt i alle tider og særskilt i vår urolige tid. Hvor gjerne vil vi ikke gløkke dette: at tiden er kort. Det er så meget som vil fengsle vårt sinn og tanker, og så gløkker vi denne ufravikelige sannhet. Noen har sagt: «Tiden er våre dyrebareste eiendeler». En dag skal vi alle stå til ansvar innfor ham, som har gitt oss tiden å forvalte. Min venn: Tiden er kort! Den tid som er gått, eier du ikke mere, den tid som ligger foran, og som du kaller din, er i Herrens hånd.

Altså er i egentlig mening kun den nåværende tiden din.

Innfor tidens korthet vil jeg påminne deg, min kjære venn, om noen ting av stor viktighet. Hør:

Er noe ennå uoppgjort bør det gjøres nå. Hvor ofte har du ikke under den svunne tid fattet hellig beslutning om å gjøre noe godt.

Dine gode beslutninger ble ikke satt iverk. Hør min venn:

Gråt ikke over tapte anledninger. — Gud gir deg nå en anledning, ta den og bruk den. Det er noen som venter på din kjærlighet, men du har kanskje ikke vært oppmerksom på det. Eller du har vært oppmerksom, men din selvgodhet, egoisme, — «man er seg selv nærmest», tenker du; — hindret deg.

Hør du, min unge venn! Bevis dine egne kjære den kjærlighet som de lengter etter. I en dødsannonse stod følgende ord:

«Ålskad med en kärlek, vars djup pejlades först efter döden».

Men det var forsent for den person som søkte å gjengjelde denne kjærlig-

het. Skal din lodd bli den samme? Elske nå.

Noen påminnes å gjøre en god gjerning, — ikke så å forstå at gode gjerninger bringer frelse, uten den er en frukt av frelsen.

Kanskje du er en blant disse. Du gjorde det ikke, og du antok, at det ikke var Gud som påminnte deg, uten påminnelse, mente du, kom fra deg selv. Slik resonnerer du, og et medmenneske som behøvet hjelp, gråt og ventet forgjeves på bønnesvar. Gud vil kanskje i sin nåde gi deg en ny anledning. Benytt den og tørk dermed tåren fra noens kinder og gi noen anledning til å juble innfor Gud.

Guds verk i heim- eller hedningeland har blitt hindret, grunnen har vært det økonomiske. Det var nemlig en del Guds barn som ikke hadde vært så nøye med hva som tilhørte Herren. Det var så meget man behøvet selv.

Men Guds verk har jo aldri gått fram uten offer, og har man forsømt dette, da er det blitt umuliggjort. Du er vel ikke en blant disse som har sviktet din plikt? Gi Herren hva han tilhører, for tiden er kort.

Forstanderen i den menighet som du tilhører var så bedrøvet for en tid siden, og du la merke til at det var noe som tyngtet ham. Jeg skal si deg årsaken: Han ønsket at han hadde en skare sjelevinnere i sin menighet.

Minnes du ikke anledningen da du kunne vinne sjeler? Det var så passende i den krets, der du arbeidet. Si, minnes du? Det behøves sjelevinnere den korte tid som er igjen. Skal du bli en av dem?

Det ble så merkelig stille på en plass med bønneropet, der bønnen for-dum hadde oppstiget til Gud høylytt, men nå var det kun noen få som bad. Var det på din plass og var det kanskje du som var blitt så stille? Guds menighet behøver bedere og forbedere. Vil du gå inn i denne oppgave?

Har du forbrudt deg mot noen og du har ennå anledning å gjøre opp det,

så er det viktig å gjøre det nå. Du vinner selv mest på det. Ved et møte der nedskriveren av dette var tilstede, fortalte en predikant om et besøk på en plass. I sin preken nevnte han om en bygd, der folket hentet vann i en felles brønn. En dag da de skulle hente vann, fikk de ikke noe. Det bare suste i vannledningen. Et anonymt brev brakte opplysning om at på det stedet var en propp i røret.

Etter undersøkelse fant man at så var tilfelle.

Etter prediken skulle predikanten gjeste en heim, der ekteparret tilhørte menigheten. De hadde noe uforsonlig i sitt liv. De hadde imot en annen familie, som også tilhørte menigheten. Nå hadde det blitt nød i hjertene. De ringte opp den andre familie og foreslo et oppgjørsmøte.

De kom sammen og under gråt gjordes det gamle opp. På kveldsmøtet samme dag kom flere syndere til korset og ble frelste. «Proppen» var borte. — Uforsonlighet er mange ganger hindringer for Guds sak.

«Sukk ikke mot hverandre, brødre, for at I ikke skal dømmes! Se, dommeren står for døren.»

*

Innfor frelsesanledningene formaner vi å gi akt på tiden. Ikke noe er viktigere for et menneske en å få sin frelsessak klar. Sett i evighetens lys er dette det ene nødvendige. Men mange sier som landshøvdingen Felix:

«Gå din vei for denne gang, når jeg får bedre tid vil jeg kalle deg til meg.»

Jesus gråt en gang over Jerusalem: « . . . fordi du ikke kjente din besøkelsestid.» Når som helst kan et menneskes livstråd avklippes. Er man ikke frelst, da vil man sanne ordet: «Ingen tid skal gives mere». Nådens tid har tatt slutt. I Belsassars gjestebud lyder Guds dom: « . . . tallet har Gud ditt kongedømmes dage og gjort ende på det». Over kongens liv stod allerede ved gjestebudets begynnelse ordet skrevet: «Tiden er kort.» —

Lignelsen om mannen som hadde så megen grøde, at han ikke hadde rom for det. Han ville rive sine lader ned og bygge dem større, og der vil jeg samle hele min avling og mitt gods, og så vil jeg si til min sjel: Sjæl! Du har

SPREDTE FELTER

Pr. sykkel med evangeliet.

4. september deltok jeg i møte i Betania, Rygge. Det var ikke så mange, men åpent å vitne.

Søndag 8. september talte Olivegren og Alfred Andreassen i Misjonshuset, Sarpsborg. Br. Olivegren, som har oppholdt seg her i landet i ca. 3 år, reiste nå til Sverige med sin familie og dette var deres siste møter på norsk jord.

Torsdag 12. september hadde jeg bibeltime på lokalet «Elverhøy» ved Sellebak pr. Fredrikstad. Det er menigheten i «Salen», Østre Fredrikstad, som har møter der og som regel samler de mange folk. Nå var det avert bibeltime og da en stor del av dem som går på møtene der er ufelste trodde de visst ikke at det var for andre enn troende. Det var iallefall mindre enn de forrige gangene jeg har vært der, men lett å tale.

Torsdag 19. september var jeg en liten tripp i Moss. Predikant Mundus talte i «Logen» over Daniel 3. kapitel. Det var mange folk enda de hadde møte hver kveld.

meget godt liggende for mange år, slå seg til ro, et, drikk, vær glad!

Men Gud sa til ham: Du dåre! i denne natt kreves din sjel av deg, hvem skal så ha det du har samlet? Over hans liv stod også skrevet: «Tiden er kort». Min ufelste venn! Skynd deg din Frelser med din syndeskyld, innen din tid ombyttes i angstfull evighet, en evighet, en tid uten tid da du tterert må gråte over forsømt nådetid. Gud har gitt deg tid til omvendelse, men tiden er kort.

Kristi gjenkomst nærmer seg, og vi bør gi akt på budskapet, at tiden er kort. Snart skal brudesjelene møte sin sjels brudgom Jesus Kristus.

«Tiden er inne for Lammets bryllup, dens brud har gjort seg rede». Si, du i alle ting rede til å møte Jesus, din kledning ren og hvit? La dine klæder alltid være hvite, og la aldri noe fattes på ditt hode. Tiden er kort.

(Oversatt fra det svensk-finske blad «Korsets Budskap» ved Rolf Westlie).

Søndag den 22. var jeg i Larkollen. Det var et åpent og godt møte. Gud ga meg et ord fra Mat. 24. og stanset ved nødvendigheten av å være rede når Jesus kommer. Det ble et langt og godt bønnemøte etter at et par andre brødre også hadde vitnet. Tirsdag bilte jeg med br. Ole Buberger til Oslo og gikk på møte i Møllergt. 38. Det var misjonsmøte og ikke så særlig mange folk, men åpent og godt. Br. Daniel Nilsen, undertegnede, Paul Paulsen og br. Staubo vitnet. Etterpå hadde vi et godt bønnemøte. Budskapet i tunger og tyding kom også fram.

Så rullet det via Drammen til Hurum pr. sykkel.

Lørdag 28. september var det møte hos Anton Olsen, Bogen i Hurum. Vi var ikke mindre enn 3 predikanter der. Fredolf Johnsen, Odd Thomassen og undertegnede. Det var åpent å vitne. Søndag var br. Johnsen i Svelvik, br. Thomassen på «Klippen» i Hurum og jeg på gamle bedehuset i Hurum.

Etter forholdene var det bra med folk på bedehuset. Mandag hadde vi bibeltime og bønnemøte i Sætre og tirsdag almindelig møte.

Onsdag møte i Asheim igjen. Det var i den tiden man drev med potetsopptøing og da nesten alle mennesker har satt poteter i år var selvsagt ikke framsmøtet stort.

G. I.

SARPSBORG.

Etter stevnet den 13. august har forsamlingen hatt besøk av flere Herrens vitner.

Søndag 25. august hadde, som før nevnt, menigheten i «Filadelfia» sitt stevne i «Misjonshuset» og vennene deltok da naturligvis med dem. Stevnet var godt og overfullt med folk.

Tirsdag 29. august fikk vi besøk av misjonskandidat William Bjerke som, tilhører menigheten i «Saron», Oslo. Han tenker å reise til China i høst. Med sin hustru og 2 barn tenker han å få følge med søstrene Thuen og Bjerva og arbeide på deres misjonsfelt.

Torsdag 5. september kom Olivegren og stanset over søndag. Da tiden for hans oppholdstillatelse her i landet var ute ble det hans siste møter i Norge denne gang. Han hadde med seg

4 barn og hustru og både hustruen og barna sang og spilte til velsignelse.

På søndag formiddag talte br. Ledang og Olivengren, og på kveldsmøtet talte Olivengren og A. Andreassen.

Tirsdag 10. september kom Augén Thoresen og stanset over søndag. Br. Thoresen fikk en god inngang. Det var åpent i ordet for ham. Søndags ettermiddag deltok han i søndagsskolen fest til stor glede og oppmuntring for barna.

DRAMMEN.

I Knofsgt. har br. Ruben Dammen og flere virket i sommer. Søstrene Thuen og Bjerva stanset der en uke og deres besøk ble til stor velsignelse. Det var mange folk og gode møter. En ung søster, M. Johnsen, fikk sitt kall som misjonær stadfestet og om Herren legger det tilrette reiser hun med dem til China i høst.

Br. Sigurd Veia har vært der et par uker og M. K. Kleppe virker der når dette skrives.

De har hatt en god tid i Drammen den senere tid, meldes det.

«GILEAD», OSLO.

Søndag 22. aug. hadde menigheten innbudt til stevne og «Folkets hus» store sal som var leiet for anledningen var fullt besatt. Det var tilreisende fra Drammen, Moss og andre steder.

Som predikanter deltok Werner Skibsted, M. K. Kleppe, Hartford, Daniel Nilsen, Kasborg, Sørli, Simonsen, H. Utne m. fl.

MØLLERGT. 38.

I «38» har br. Enok Vangberg deltatt sammen med Daniel Nilsen en ukens tid. Det har vært gode møter.

RADE.

Det er meget sjelden dere hører noe fra den lille venneflokken, det vesle sennepskornet, som har sin plass på Missingmyren i Råde. Men det vil ikke si det samme som at vi har lagt opp. Nei, Gud skje lov, det har vi ikke. Vi fortsetter, ved Guds nåde, trass alle vanskeligheter. Gud skal ha æren for alt. Vil hermed sende en hilsen til «Misjons-Røsten»s lesere fra

Hvordan kirkene kan fylles.

Stundom har jeg som forstander for en predikantskole fått brev med bønn om å få en predikant i omtrent følgende ord: «Vår forsamling er uten predikant. Den vi hadde sist var en fortreffelig mann, men han var ikke likt som predikant, og vår forsamling er meget liten. Kan De godhetsfullt sende oss en predikant som vil fylle kirken?»

På en slik anmodning svarte jeg en gang at jeg hadde ikke noen predikant som var stor nok til å fylle kirken. Naturligvis kom det straks en forklaring om at de ventet ikke at han skulle fylle kirken kroppslig, men fylle den ved å dra tilhørere dit og holde dem der. Da svarte jeg at det var mer enn nok for predikanten å fylle prekestolen godt; å fylle kirkebenkene med folk berodde vesentlig på menighetens iver. Hvis den ville understøtte predikanten med flittig samarbeid, ville lokalet snart være fylt.

denne lille kjempende venneflokk. Det var om denne vesle venneflokks misjonsarbeid jeg skulle skrive litt.

Den 21. juni 1939 ble vennene enige om å oppta arbeidet for den ytre misjon. Da søster Helga Lundebø er her fra Råde og søster Grønvold fra Rygge, ble vi enige om å særlig arbeide for dem. Misjonsarbeidet har gått nokså bra. Vi har som regel møter hver 14. dag. Vi har som regel bønn, sang og vitnesbyrd samt opplesning av misjonsbladene. Er det en eller annen tilreisende bror eller søster så er det jo dobbelt gildt, vi er ikke bortskjemt i så måte. «Misjons-Røsten» redaktør besøkte oss en gang i sommer og det var en glede for oss alle.

Det er flere trofaste misjonsvenner i denne lille venneflokken. Det er jo ikke så mange som kjenner dem, men de skal få sin lønn av Herren, ikke for storheten av arbeidet, men for troskapskapen mot Herren. Dette får være nok for denne gang.

Med broerhilsen

Karl Brodin.

Jeg minnes at jeg under min første virksomhet i London talte for 80—90 tilhørere i et stort lokale. Men min lille forsamling tenkte godt om meg og bad andre komme og fylle kirken. Denne min første fremgang tilskriver jeg alltid mine varmhjertede tilhørere; de var så oppgløddede for «den unge predikant fra landet» at de aldri ble trette av å tale vel om ham.

Er det noen av dere som klager over tomme benker i eders kirker, vil jeg gi dere et godt råd: *Begynn å tale vel om eders predikant.* Gi ham et oppmuntrende ord iblant. Det kan ikke være vanskelig å finne noe godt hos ham, og tal da om det og ikke alltid om hans mistak og feil. Tal om den åndelige velsignelse du har fått av han prekener. Derved tilskynner du andre til å komme og høre, og det vil gjøre ham godt, for et fullt hus virker opplivende og gjør ham til en bedre predikant. Selv blir du også velsignet.

Å fylle kirken med folk er ikke bare predikantens sak. Hver kristen burde gjøre noe for Jesus, og alltid gjøre noe.

C. H. Spurgeon.

I Guds rike går det ikke etter antall, men sjeler.

Ingen sjel er så villfarende at Gud ikke kan finne den.

Ingen anledning er så liten at Gud ikke kan benytte den.

Ingen kraft er så svak, at Gud ikke kan hjelpe den opp.

Ingen begynnelse er så liten at Gud ikke kan føre den til en velsignet ende.

Ingen tid er så ubegripelig at Gud ikke kan bruke den til å redde en sjel.

Intet sted er så upassende at Gud ikke kan gjøre det om til et kirkerom.

Intet meneske er så dårlig at det ikke kan vines for Guds rike.

Ingen tilhørerskare er så liten at ikke det helligste bør bringes den.

Intet menneske som er vunnet for Herren, må stå stille, — det må arbeide for å vinne andre for Gud.

Intet menneske er så ubetydelig at det ikke kan bringe velsignelse til Guds rike.

(Samleren).

Kvitteringer.

...Signe Pettersen og Inga Johnsen, Peking i 2. og 3. kvartal 1940:

3/4. Fredrikke Askevold, Oslo	kr. 10.00
22/5. En søster	» 30.00
3/6. Hans O. Berge, Lunde, Telemark	» 15.00
3/8. En søster, Oslo	» 30.00
23/9. En søster, Oslo	» 30.00

hvorfor hjertelig takkes. Det er dessverre ennå ikke anledning til å få kjøpt valuta til å sende ut til misjonærene; men da dette kan rette på seg i en fart må jeg vennligst be vennene om å innsende sine bidrag og offer til meg så snart som mulig, at jeg kan ha pengene i beredskap når anledning til videresendelse er for hånden. Misjonærene har ikke mottatt noen pengefersendelse herfra siden Mars måned. Bed for dem!

Broderligst

Th. Wessel, kasserer.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv.

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Jul. O. Lind, Moss.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbotn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Einar Christiansen, Børselv.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Åpent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelige priser.

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.